

ת"פ 13105/09/14 - מדינת ישראל נגד גיל שמילה

בית משפט השלום בבאר שבע

ז' שבט תשע"ו
17 ינואר 2016

ת"פ 13105-09-14 מדינת ישראל נ' שמילה

לפני כב' השופט רון סולקין
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
גיל שמילה

תובעת - עו"ד לי גורמן

סניגור - עו"ד הילה טל

הנאשם - בהעדר

עו"ד נתי לגמי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

התביעה תגיב לבקשה כעת.

ניתנה והודעה היום ז' שבט תשע"ו, 17/01/2016 במעמד הנוכחים.

רון סולקין , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לאחר שבית המשפט שמע את טיעוני הצדדים - מוצא, כי במקרה דנן, כאשר העבירה החמורה ביותר בה הורשע הנאשם הינה עבירת עוון, בניגוד לסעיף 382א(א) לחוק העונשין, תשל"ז 1977 - משך הזמן המירבי לאשפוז יהיה משך הזמן המירבי שנקצב כעונש בגין אותה עבירה.

יצוין, הפסיקה שהוגשה מטעם ההגנה עוסקת, ברובה, בנאשמים שהורשעו בעבירות פשע חמורות, שהענישה בצדן מגיעה כדי שנים ארוכות ואף עשרות שנים, שאז ניתן לשקול קציבת התקופה המירבית לאשפוז פחות מהרף המירבי שנקבע בגין העבירה.

בניגוד לטענת ההגנה, ממילא, התקופה הנקצבת הינה התקופה המירבית (ראו סעיף 15(ד1)(1), ואינה בהכרח תקופת האשפוז בפועל, כאשר קיימת הארכה תקופתית של הצורך באשפוז, בהליך מעין שיפוטי, שבו מושא צו האשפוז אף מיוצג.

בית המשפט גם אינו מקבל טענת ההגנה, כי לצורך קביעת משך האשפוז המירבי, השיקול המרכזי הינו מתחם הענישה בגין העבירה. לענישה ולצו בדבר דרכי טיפול או אשפוז תכליות שונות. התכלית המרכזית של הענישה, כפי שנקבע בדין, הינה עיקרון ההלימה או הגמול, והיא נוגעת לאשר אירע בעבר. קיימות גם תכליות נוספות אך משקלן פחות יותר. כלעומת זאת - התכלית המרכזית של צו בדבר דרכי טיפול או אשפוז בהתאם לחוק לטיפול בחולי נפש, תשנ"א-1991, הינה תכלית מניעתית, צופה פני עתיד, של הגנה על שלום הציבור ואף על שלום הנאשם, וכן תכלית טיפולית במטרה להיטיב את מצבו.

הליך טיפולי או מניעתי שכזה, דורש זמן ואם בכל עבירת עוון - יקבע המשך המירבי של הצו לפי מתחמי הענישה הנהוגים - עלול להשתחרר לרחובות אדם שעודנו מסוכן לציבור או לעצמו לאחר תקופה קצרה.

מכאן, מוצא בית המשפט כי שונים השיקולים במצב בו מדובר בעבירות קלות, המוגדרות כעוון, לעומת עבירות פשע חמורות. במצב הראשון - שיקולי המניעה והטיפול מטים לכיוון קביעה, כי בהעדר נסיבות מיוחדות - ינתן צו טיפול או אשפוז לתקופה המירבית שנקבעה בגין העבירה, שהיא ממילא תקופה קצרה יחסית, וזאת אלא אם תוצגנה מטעם מי מהצדדים נסיבות מיוחדות.

אמנם, כל קביעה אחרת, עלולה להטיל עומס על המערכת לאור הצורך לקבוע מתחמי ענישה בגין כל עבירה, אשר, למעשה, לא נדונה כלל ובית המשפט לא נחשף לנסיבותיה מעבר למתואר בכתב האישום, וכן לא נחשף לנסיבות הקשורות למסוכנותו של הנאשם. ואולם, העומס המדובר אינו מהווה שיקול כאשר מדובר בפגיעה בזכויות נאשם, אלא השיקול המרכזי הינו מתן ביטוי לתכלית הטיפולית המניעתית של צו הטיפול או האשפוז, ולהימנע מקביעות בדבר צמצומו לתקופה כה קצרה - העלולה לרוקן אותו מתוכן.

על כן, מורה בית המשפט כאמור ברישא להחלטה.

החלטה זו מצטרפת להחלטת בית המשפט מיום 21.12.15 ומהווה חלק בלתי נפרד ממנה.

ניתנה והודעה היום ז' שבט תשע"ו,
17/01/2016 במעמד הנוכחים.
רון סולקין , שופט